

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115225396
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115225396.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: R. Y., nar. XX.X.XXXX, adresa M., Q. XX, o zaplatenie 1.085,98 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 16C/475/2015-97 zo dňa 25.3.2019 - v časti zamietajúceho výroku včítane závislého výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej v rozsahu istiny 238,08 Eur s príslušenstvom a vo výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 238,08 Eur spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania od 3.11.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania (prvoinštančných i odvolacích) v rozsahu 48,8%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom druhom v poradí (po predchádzajúcom a tunajším súdom zrušeným rozsudkom z 15.10.2018) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 569,82 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 3.11.2012 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 4,94 % a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne citáciou § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 2, § 54 ods. 1, § 489, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 písm. f), i) a k), § 11 ods. 1 písm. a), 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a vecne tým, že: „Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu o pôžičke tak, ako to vyplýva zo všeobecných obchodných podmienok žalobcu v zmysle ustanovení obchodného zákonníka, občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade sa jedná o právny vzťah účastníkov na základe spotrebiteľskej zmluvy, pri uzatváraní ktorej bol žalovaný v postavení spotrebiteľa. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred veriteľom, ktorej obsah nemal spotrebiteľ možnosť reálne ovplyvniť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvným typom s osobitnou právnou úpravou v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorý je k ustanoveniam občianskeho zákonníka s podrobnou úpravou spotrebiteľských zmlúv od 1.4.2004 predpisom lex specialis a i v prípade spotrebiteľského úveru ide o spotrebiteľskú zmluvu. To znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú vyslovene upravené zákonom č. 129/2010 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch. Napokon aj podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka veta prvá, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Pristupujúc k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmluvy, súd

zistil, že zmluva neobsahuje údaj o presnom dátume konečnej splatnosti úveru, čo je náležitosťou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona. Účelom zavedenia uvedenej náležitosti zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti. Uvedené nemôže plniť údaj výške splátky a počte splátok bez uvedenia splatnosti ani prvej splátky. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Uvedený obsahový nedostatok zmluvy taktiež zakladá záver, že úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 považovať za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve tiež nie je v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) presne uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška splátky 94,01 eura bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je uvedená výška splátky istiny a úroku, prípadne aká časť je započítaná na poplatky. V zmluve chýba údaj o termíne splátok úveru. Pokiaľ sa tento údaj (termín splatnosti jednotlivých splátok) nachádza vo Všeobecných podmienkach, súd uvádza, že vyhlásenie dlžníka v zmluve, že žalovaný ako dlžník je riadne s nimi oboznámený, nemôže požívať právnu ochranu. Veriteľ takto vopred formuluje vyhlásenie o súhlase dlžníka s vopred naformulovanými zmluvnými podmienkami, ktoré obsahujú dôležité ustanovenia o právach a povinnostiach žalovaného ako dlžníka. Sú formulované menším písmom ako sú základné ustanovenia zmluvy (t.j. údaje o dlžníkovi, schválenej výške pôžičky, účele pôžičky). Len veľmi ťažko možno predpokladať, že dlžník ako spotrebiteľ mal reálnu možnosť sa riadne oboznámiť s týmito zmluvnými podmienkami, a že ich v čase akceptácie zmluvy aj riadne prijal. Ide preto podľa názoru súdu o neplatné zmluvné dojednanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka, pokiaľ žalovaný ako dlžník svojim podpisom nemá inú možnosť, len podpísať súhlas so všeobecnými zmluvnými podmienkami, ktoré boli výlučne naformulované iba stranou veriteľa a neboli nijako individuálne vyjednané. Vzhľadom k neplatnosti tohto dojednania nemožno Všeobecné podmienky považovať za súčasť zmluvy o poskytnutí bezúčelovej pôžičky. Uvedená zmluva potom nemá všetky náležitosti vyžadované zákonom. V zmluve absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a preto sa úver považuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Súd sa taktiež zaoberal aj dohodnutou úrokovou sadzbou. Pokiaľ ide o výšku dohodnutého úroku z úveru, jeho sadzba v danom prípade predstavovala 41,38 % ročne. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov v máji 2013 činil úrok 15,96% p.a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade bezmála trojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014 (porovnaj aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/220/2014 zo dňa 27.11.2014). Vo vyššie uvedených rozhodnutiach tak súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Aj vzhľadom na vyššie uvedené závery súd považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§41 Občianskeho zákonníka) a z tohto dôvodu v zmluve absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a preto sa úver opätovne považuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca nepreukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, resp. nepreukázal, že z jeho strany neprišlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (keď veriteľ/ žalobca je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa

poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov); žalobca totiž nepredložil žiadny doklad o posudzovaní spôsobilosti žalovanej ako dlžníka splácať úver. Súd nepovažuje za dostatočné vyhlásenie žalovanej v zmluve o úvere o výške jej príjmu a zamestnaní, bez preukázania, že si veriteľ overoval jej tvrdenia. V zmysle § 11 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z., sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov z uvedeného dôvodu. Po oboznámení sa s pripojenými listinnými dôkazmi súd dospel k záveru, že uplatnený nárok je len čiastočne dôvodný, nakoľko poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nebolo sporné, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 804,90 eura. Žalovaný zaplatil len 235,08 eura. Z uvedeného dôvodu súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 569,82 eura, t.j. vo výške rozdielu poskytnutého úveru a žalovaným uhradenej sumy. Zároveň súd zaviazal žalovaného zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške uplatnenej žalobcom, t.j. vo výške 8,50% ročne z priznanej sumy od 03.11.2012 do zaplatenia, nakoľko žalovaný sa dostala do omeškania od nasledujúceho dňa po uplynutí lehoty troch dní od doručenia výzvy dňa 25.10.2012 na zaplatenie celého dlhu. Vo zvyšku súd žalobu z dôvodov uvedených vyššie zamietol a to v časti istiny, ako i v uplatnenom príslušenstve, nakoľko pokiaľ nie je dané právo na zaplatenie samej istiny, nemožno priznať ani požadované príslušenstvo takej istiny.“.

3. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol s použitím § 255 ods. 2, § 396 ods. 1, 3 a § 453 ods. 1 CSP a uzavrel, že: „Súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, teda zo skutočnosti, že žalobcovi bola priznaná istina 569,82 eura. Žalobca bol v konaní úspešný v 52,47% a žalovaný v 47,53%. Vzhľadom na pomer úspechu súd zaviazal žalovaného na náhradu pomernej časti trov konania žalobcu vo výške 4,94% (52,47 - 47,53). O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením. O trovách odvolacieho konania vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 07.03.2017, č. k. 16C/475/2015-51 v zamietajúcej časti súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, a to v rozsahu 100%, nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu odvolaním napadnutého rozsudku.“.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, výlučne v jeho zamietajúcej časti čo do rozsahu istiny 238,08 Eur s príslušenstvom, podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie z dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. h) CSP a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 235,08 Eur s príslušenstvom a opätovne rozhodnúť o trovách konania. Argumentoval výlučne tým, že sa nebráni právnomu posúdeniu úveru ako bezúročného a bez poplatkov. Má však za to, že súd nesprávne vyčíslil dlžnú sumu. Kúpna cena tovaru bola v zmysle zmluvy vo výške 1.039,98 Eur. Žalovaný bol v zmysle zmluvy povinný zaplatiť akontáciu vo výške 235,08 Eur, pričom predmetná suma bola započítaná na výšku poskytnutých peňažných prostriedkov a žalovanému bola následne poskytnutá suma vo výške 804,90 Eur, ktorú sumu sa žalovaný zaviazal splácať pravidelnými mesačnými splátkami. Žalovaný celkovo zaplatil len uvedenú akontáciu vo výške 235,08 Eur, ktorú súd započítal na sumu poskytnutej pôžičky. Súd teda v danom prípade zohľadnil akontáciu dvakrát

5. Žalovaný odvolací návrh nepodal. Odvolanie žalobcu bolo žalovanému doručené cez fikciu, písomne sa tak k nemu nevyjadril.

6. Skôr ako odvolací súd pristúpi k preskúmaniu rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti považuje za vhodné zhrnúť nasledovné:

7. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je už druhé v poradí, keď ostatným rozhodnutím súd prvej inštancie o žalobe rozhodol tak, že ju zamietol, pre absolútnu neplatnosť úverovej zmluvy pre absenciu jej základných náležitostí, čím podľa súdu mohol žalobcovi vzniknúť len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý súd prvej inštancie považoval za premlčaný, ktoré rozhodnutie zo dňa 7.3.2017, č. k. 16C/475/2015-51 na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 15.10.2018, č. k. 25Co/157/2017-77 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie a nové rozhodnutie pre jeho nepreskúmateľnosť. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd o veci rozhodol znovu napadnutým rozsudkom.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex officio i na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu je možné priznať úspech, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre zmenu rozsudku v jeho napadnutej časti v zmysle § 388 CSP.

9. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, že zmluva o pôžičke č. 1054484829 zo dňa 14.5.2012 je svojím charakterom zmluvou spotrebiteľskou, resp. zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá musí obsahovať zákonom stanovené náležitosti. Odvolací súd sa stotožňuje i s tým záverom prvoinštančného súdu, že v dôsledku absencie náležitosti uvedenej v ustanovení § 9 odsek 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch je daný úver bezúročný a bez poplatkov. Táto skutočnosť napokon sporná nebola, žalobca sa s ňou v odvolaní stotožnil.

10. Odvolateľovi ale treba prisvedčiť v tom smere, že súd prvej inštancie nesprávne určil výšku splatenej istiny úveru žalovaným a to pravdepodobne len na základe logickej matematickej chyby..

11. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 14.5.2012, bol žalovanému poskytnutý úver na kúpu televízora, ktorého kúpna cena bola vo výške 1.039,98 Eur. K tejto cene bola započítaná akontácia zaplatená žalovaným vo výške 235,08 Eur. Výška poskytnutého úveru teda bola 804,90 Eur. Úhrada žalovaného vo výške 235,08 Eur, ktorá vyplýva z prehľadu splátok a úhrad poskytnutého žalobcom, bola úhrada akontácie, ktorá sa platí na začiatku kúpy tovaru. Nešlo teda o úhradu samotnej istiny poskytnutého úveru. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný z daného úveru nezaplatil ani jednu splátku, teda dlžná časť istiny predstavuje sumu vo výške 804,90 Eur.

12. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe, čo sa týka zaplata sumy vo výške 569,82 Eur s príslušenstvom. Tento vyhovujúci výrok rozsudku ako i výrok zamietajúci čo do istiny 281,08 Eur nebol napadnutý odvolaním a teda nadobudol právoplatnosť.

13. Súd prvej inštancie mal ale žalobcovi priznať celkovo sumu 804,90 Eur s príslušenstvom (pozri ods. 11), preto odvolací súd zmenil napadnutú časť zamietajúceho výroku rozsudku v zmysle § 388 CSP tak, že žalobcovi priznal sumu 235,08 Eur (priznaných 569,82 Eur + 235,08 Eur = 804,90 Eur poskytnutého úveru, na ktorý žalovaný nezaplatil ani jednu splátku) a to spolu s nesporovaným príslušenstvom - úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 3.11.2012 do zaplata (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.).

14. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

15. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

16. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Aplikujúc vyššie citované zákonné ustanovenia, o nároku na náhradu trov celého konania odvolací súd rozhodol tak, že úspešnejšiemu žalobcovi, priznal nárok na náhradu trov celého doterajšieho

konania (konaní na súde prvej inštancie aj na odvolacom súde) podľa výsledku sporu - pomeru jeho úspechu vo veci, ktorý ustálil na 48,80 % (t.j. od úspechu žalobcu v rozsahu 74,4 % - pomer priznanej istiny uplatnenej pohľadávky k žiadanej súd odrátal jeho neúspech 25,6 %, čím jeho celkový úspech predstavuje práve 48.8 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).